

Un număr vechiu 2 lei

CURIERUL JUDICIAR

DOCTRINĂ — JURISPRUDENȚĂ — LEGISLAȚIUNE — ECONOMIE POLITICĂ — FINANȚE

Director : **DIMITRIE ALEXANDRESCO**

Decanul Facultății de Drept din Iași, fost Procuror-general la Înalta Curte de Casație

Prim-Redactor : **EMANOIL DAN**

Licențiat în drept, avocat

Redactor-proprietar : **I. S. CODREANU**

Licențiat în drept și științe de Stat, avocat

ABONAMENTUL

Pe an, în România, cu Tabla . . . 45 lei
 6 luni 22,50
 3 luni 11,25
 Streinătate 50 lei pe an, 25 pe 6 luni

Apare de două ori pe săptămână
 sub direcțiunea unui comitet

Abonamentele se plătesc totdeauna înainte

Redacția & Administrația
București, CALEA RAHOVEI, 5
 Lângă Palatul Justiției
 = TELEFON 16/98 =

TABLA de materii pe anul trecut s'a întocmit și s'a pus sub presă. Ea este, după cum se știe, un adevărat repertoriu juridic. Prețul cu care se va pune în vânzare este tot de 5 lei ca și a celor de anii trecuți.

Rugăm a ni se trimite plata abonamentelor prin mandat postal la Redacție sau a se achita la prezentare redactorului *I. Bacicu*, incasatorului *D. Niculescu*, pentru provincie și *C. Petculescu* pentru Capitală, numai în schimbul chitanțelor ce vor primi cu stampila „*Curierului Judiciar*”.

A apărut: **Codul de comerț comentat** de d-l *M. A. Dumitrescu*, vol. V (Art. 112—151) cuprinzând: **Societatea în comandă** (urmare și finit) și **Societatea anonimă**. — Prețul 15 lei.

De vânzare la *Curierul Judiciar* care servește orice cărți de drept.**SUMAR**— **Asupra cercetării paternității**, de *R. A. Ico*.**JURISPRUDENȚĂ:**

— Curtea de apel din București s. 1: *V. Dărăscu și Stelian Popescu cu Theodora și N. D. Câmpina pentru înșințarea unui sequestru judiciar asupra fondului comercial al ziarului «Universul»*. (Când este admisibilă cererea, numirea unui sequestru judiciar?) cu o Notă de d-l profesor *C. G. Dissescu*.

— Rezumat după concluziunile depuse în acest proces de d-nii avocați *Take Ionescu, Em. Pantazi, Gr. Urlățianu și Em. Antonescu* din partea reclamantilor *V. Dărăscu și Stelian Popescu*.

Asupra cercetării paternității

Este foarte lăudabilă inițiativa luată de d-l *Traian Scriban*, magistratul atât de cunoscut cititorilor *Curierului Judiciar*, care începe, prin presă, o campanie menită a formă, în opinia publică, un curent favorabil marelui reforme a cercetării paternității¹⁾.

Ca multe legi, mai ales acele cu caracter social, aceea care va veni să modifice art. 307 din codul nostru civil are nevoie de o asemenea pregătire. Dacă ne uităm la cele ce s'au petrecut în Franța, căci din Codul Napoleon am copiat și noi această

dispozițiune, vom vedea și mai bine cât de mare este necesitatea unei pregătiri a opiniei publice.

În Franța, înainte de confecționarea Codului Napoleon cercetarea paternității era permisă.

Nu voi intra în studiul istoric al chestiunii, nu-și are locul în cadrul articolului nostru și este prea cunoscut. Voi căuta în câteva cuvinte să arăt cum dela această liberă cercetare a paternității s'a ajuns la principiul art. 340 c. civ. fr., și influența ce a avut acest text asupra ideilor cari mai mult de un secol au ținut piept celor ce luptau pentru modificarea unui articol vitrig și nedrept, care nu făcea cinste unei legislațiuni moderne.

Că cercetarea paternității era permisă în vechea legislației franceze, avem probă cunoscutul „*Recueil d'arrêts*” a lui *Papon*, ediția din 1607, cartea 18, t. 1, p. 984, în care găsim pentru prima oară vorbindu-se de cercetarea paternității. Cutuma Burgundiei se ocupă de obligația ce au părinții de a îngriji pe copii lor naturali și ne vorbește de modul cum Parlamentele elaborau reguli care duceau la respectarea prescripțiilor cutumei. Putem rezuma autorii timpului²⁾ spunând că ei s'au ocupat cu un lux de detalii, uneori inutile, de libera cercetare a paternității și că sunt de acord a spune că mama putea acționa, fie în numele său, fie a copilului ei, pe tatăl natural. Ceeace a dat însă naștere la neînțelegeri și discuțiuni a fost chestiunea probei filiațiunii naturale³⁾, ea însă era foarte lesne de făcut și tocmai această ușurință a făcut ca legiuitorii să caute a îngradi cercetarea paternității și să ajungă cu încetul la complecta ei interzicere.

Prima îngradire apare în legea din 12 Brumar anul II, care dacă dă copiilor naturali drept la succesiunea părinților, adaugă însă, că ei vor trebui, în prealabil, să dovedească că au posesiunea de stat,

²⁾ D'Aguesseau, t. VII, p. 381, Chabrol sur l'art. 47 ch. XIV a cutumei Auvernei.

³⁾ Serraut „*Plaidoyer à propos d'une grossesse*”. — Richefort II No. 301, — Toullier II No. 937. — Le Président Favre „*Codex definitiorum*” cartea IV tit. XIV def. 18. — Guyot „*Repertoire*” vezi *grossesse*. Poulin du Parc „*Principes du droit français*”.

¹⁾ Vezi articolul d-lui *T. Scriban*, publicat în „*Universul*” din 24 Februarie 1915 sub titlul: „*Considerațiuni asupra cercetării paternității*”.

care însă nu putea să reiasă decât din îngrijirile ce tatăl dăduse copilului său natural. De aci și dictonul curent „La loi n'admet pas la recherche de la paternité non avouée”³⁾, cu care societatea franceză intră în epoca codificării Codului Napoleon.

Când s'a discutat în Consiliul de stat articolul 6 al proiectului care interzicea cercetarea paternității, Cambacérès care fusese raportorul legii din 12 Brumar anul II, susținea că dacă principiul interzicerii cercetării paternității trebuie menținut, trebuie totuși să se facă o excepție pentru cazurile când a fost viol sau rapt. Părerea lui s'a izbit de a primului Consul. Bonaparte n'a ezitat să pronunțe în acea discuțiune faimoasa frază: «La société n'a pas d'intérêt à ce que les bâtards soient reconnus». Primul Consul ținea prea mult la armata sa formată, în majoritate din celibatari, nu voia ca ea să fie hărțuită de asemenea acțiuni. De altfel pe Bonaparte nu-l îngrijea de loc numărul prea mare al copiilor naturali, aceștia găseau o situație în armata lui și aveau prea multă nevoie de ei ca să se gândească la îmbunătățirea soartei lor.

Înainte însă ca proiectul de lege relativ la paternitate și filiațiune să ajungă în fața Tribunalului, Consiliul de stat lua în discuțiune proiectul de lege în partea lui relativă la actele de stare civilă. Articolul 60 al proiectului vorbea de posibilitatea ce o avea mama de a face să se înscrie la ofițerul stărei civile, pe actul de naștere al copilului său natural, numele tatălui. După o aprinsă discuțiune între Primul Consul, Cambacérès și Regnaud s'a ajuns a se adopta redacțiunea dată de Thibaudeau „Si l'on déclare que l'enfant est né hors mariage et si la mère en désigne le père, le nom du père sera inséré dans l'acte de naissance qu'avec la mention formelle qu'il a été désigné par la mère».

Acest articol a ajuns în fața Tribunalului înainte de articolul care interzicea cercetarea paternității. Discuțiunea fu lungă căci s'a pus discuțiunea nu pe tărâmul actelor de naștere, ci pe a cercetării paternității. În această discuțiune s'au ridicat toți adversarii liberei cercetări a paternității⁴⁾.

Bigot du Préameneu spunea: «depuis longtemps dans l'ancien régime un cri général s'était élevé contre la recherche de la paternité. Elle exposait les tribunaux aux débats les plus scandaleux, aux jugements les plus arbitraires, à la jurisprudence la plus variable. En un mot, les recherches de la paternité étaient regardées comme le fléau de la société». Tronchet spunea că femeile cari voiau să dea un tată copiilor lor naturali, nu ezitau să urmărească în fața justiției pe omul cel mai bogat cu care avuseser relațiuni.

Tribunalul Lahary scria în raportul său: «le projet de loi a pour lui d'assurer l'état et le repos des familles, de fixer l'une des bases fondamentales de l'édifice sociale. Trop longtemps, il faut le dire, ces bases ont été violemment ébranlées; trop longtemps enfin la législation, elle-même destinée à garantir la stabilité, a malheureusement contribué à la miner sourdement en prêtant son appui à la fraude et à la pudeur. Que de femmes impudentes osaient publier leur faiblesse, sous prétexte de recouvrer leur honneur! Combien d'intrigants nés dans la condition la plus abjecte avaient l'incroyable hardiesse de prétendre s'introduire dans les familles les plus distinguées et surtout les plus opulentes! On peut consulter à cet égard le *Recueil des causes célèbres* et l'on ne sera trop ce qui doit étonner d'avantage, ou l'insuffisance de nos lois sur ce sujet ou la témérité de ceux qui s'en faisaient un titre pour égarer la justice et troubler la société.....».

Proiectul de lege, cu toate acestea, fu adoptat de Tribunal. Guvernul a înțeles că dacă ar prezenta art. 6 care interzicea în mod formal cercetarea paternității, ar fi respins și de aceea la 12 Nivôse retrage proiectul, Două luni după aceea are loc așa numita «epurația Tribunalului» care este redus la 50 de membrii, cari devin acum docili față de guvern și de data aceasta trecu articolul 340 c. civ. fr. care interzice în mod definitiv cercetarea paternității, cu excepție pentru cazul de rapt și dacă momentul concepțiunii coincide cu raptul.

Dacă am citi, fără a examina mai de aproape, argumentele ce se dădeau pentru a sprijini interzicerea cercetării paternității am crede că față de o necesitate socială atât de imperioasă, severitatea legiuitorului s'ar explica. Dar realitatea este alta. „Plaga socială“, „neliniștea familiilor“, scandalurile zilnice, „abuzurile rușinoase“, etc., pe care le menționau dușmanii cercetării paternității nu existau decât în închipuirea lor, după cum foarte exact constată d-l Giraud¹⁾. Societatea franceză nu a avut nicio dată să sufere aceste rele. Până la discuțiunea care a avut loc în fața Tribunalului nimeni nu s'a plâns de urmăriile triste ce le-ar avea o liberă cercetare a paternității. Spiritele mari ale secolului al XVIII-lea ca Voltaire, Montesquieu, J. J. Rousseau, Diderot, cari s'au ocupat de toate chestiunile cari agitau societatea timpului, nu au scris nici un rând, nici o vorbă, contra cercetării paternității. Jurisconsultii timpului ca Domat, Lebrun ș. a. nu s'au arătat mai alarmați decât marii cugetări ai secolului. Cum vedem nimic, în viața socială, nu explică rigura Codului Napoleon. Redactorii Codului s'au lăsat influențați de stăruința și fraza frumoasă a unora dintre ei, au văzut „plagă socială“, «scandaluri

³⁾ Fenet, t. II, 66.

⁴⁾ Fenet, t. X, p. 17, 77, 154.

¹⁾ Léon Giraud. *Revue critique et de jurisprudence* 1884

rușinoase» etc. și au crezut, grăbindu-se a redacta articolul 340, că fac operă de buni legislatori.

Dar, ceea ce este mai trist, e faptul că principiul consfințit prin lege a pătruns în spiritul oamenilor în așa fel în cât îl vedem transformându-se aproape într'un drept indiscutabil, într'o axiomă juridică de care nici până azi nu s'a putut despărți cu toată lupta de mai mult de un secol care s'a dus contra lui și care s'a sfârșit prin legea din 16 Noembrie 1912.

La noi, dacă am studia chestiunea din punct de vedere istoric, am vedea producându-se aproape același lucru ca în Franța, mai ales că sub codul Calimach situațiunea copilului natural nu era prea rea (aveau drept la alimente conform art. 221, 223, 224, 226, 227 și 1754) și aveam o legislație care putea servi ca bază legiuitorului nostru¹⁾.

Totuși, în articolul 307, traducătorii codului Napoleon, au reprodus dispozițiunea art. 340 c. civ. fr. fără însă ca să îi facă măcar cinstea unei discuțiuni ca cea din Tribunal.

Ca și în Franța principiul a pătruns repede în masa poporului. Ca și în Franța *«cercetarea paternității este oprită»* e un principiu cunoscut tuturor și subț care se adăpostesc prea mulți.

Compania care s'a dus în Franța, îndată după punerea în aplicare a codului Napoleon, contra dispozițiunei art. 340, a putut atinge o parte din pătura noastră socială. Acei dintre noi cari au citit cele scrise în Franța, acei cari s'au ocupat cu chestiunea copiilor naturali, fie din punct de vedere juridic, fie din punct de vedere social, cunosc chestiunea. Dar par puțin convinși de dânsa, căci, cu mâhnire, recunoaștem că nu au încercat—decât rar și prea slab—a duce și la noi o companie atât de necesară.

În Franța, putem spune fără a ne înșela, n'a fost cugetător, n'a fost filosof, n'a fost sociolog, n'a fost om politic dornic de bine, care să nu-și fi ridicat glasul său contra articolului 340. Ei au găsit în literații țării lor sprijinul puternic, care era chemat să ducă ideile lor mai departe, în straturile sociale unde literatura ajunge mai ușor decât studiul social sau filosofic. Victor Hugo, Alexandre Dumas Fils, Brunetière, ca să nu cităm de cât pe aceștia, n'au încetat să scrie articole de presă, piese de teatru, articole literare; munca lor se izbea de prejudecăți și de rea-voință. N'au disperat și încetul cu încetul legiuitorul francez s'a lăsat convins, proiectele de lege au început să ceară modificarea art. 340, și dela 1878 până la legea din 16 Noembrie 1912 s'au depus pe masa Parlamentului Francez opt proiecte.¹⁾

¹⁾ Codul Caragea, ce este drept, conținea dispozițiunile dreptului roman, aproape în complectă lor severitate.

²⁾ a) La 17 Februarie 1878 proiectul d-lor Beranger, de Belcastel, Faucher de Cureil și Schoelcher. b) La 26 Mai 1893

Dacă legea franceză din 16 Noembrie 1912 este marea lege socială la care eram îndreptățiți să ne așteptăm după o luptă așa lungă, este o chestiune care s'ar pune atunci când am sta să discutăm cum ar trebui modificat articolul 307 din codul nostru civil, sau când am discuta legea Franceză în sine însăși. Nu aceasta a fost intențiunea noastră.

Dela început am voit să arătăm că articolul 307 din codul nostru e stabilit pe o idee greșită și că trebuie modificat, că modificarea lui, mai mult decât a oricărui alt text din codul nostru are nevoie de o campanie care să lumineze opinia publică atât asupra necesității unei libere cercetări a paternității cât și asupra soartei copiilor naturali. Legea care ar permite cercetarea paternității n'ar da toate efectele ei dacă societatea noastră n'ar fi convinsă de trista soartă a copiilor naturali, de nevoea socială ca acești copii să fie crescuți ca orice copil chemat la viață. De aceea trebuie să luptăm prin toate mijloacele și pe toate tărâmurile. Omul de drept, sociologul, filosoful, medicul, literatul, artistul să-și dea mâna unul cu altul! Numai așa reforma va fi pricepută, numai așa numărul copiilor naturali va scădea și legea care va admite cercetarea paternității va fi bine venită, desăvârșind o reformă dorită.

R. A. ICO.

Curtea de apel din București, secția I

Audiența dela 16 Decembrie 1915

Președenția d-lui OSCAR N NICULESCU, Prim-președinte
Virgil Dărăscu și Stelian Popescu cu Teodora și N. Dumitrescu-Câmpina

Decizia comercială No. 96

Sechestrul judiciar.— Când se poate admite? — Ce cuprinde cuvântul «posesie» din art. 1632 c. civil și 615 pr. civilă? — Detenția unui bun mișcător sau bun nemșcător.

1. Art. 615 din noul Cod de Procedură Civilă a păstrat dispoziția art. 1632 cod. civil, după care se poate cere sechestrul judiciar când este proces: a) asupra proprietății sau b) asupra posesiunii. A mai arătat însă și alte două cazuri în care se poate cere sechestrul judiciar: c) când este proces asupra administrației sau d) folosinței unui lucru comun.

2. Cuvântul «posesie» din articolul 1632 c. c. și din articolul 615 pr. c. este generic. El cuprinde atât posesia — semn prin care se manifestă proprietatea, sau mijloc care duce la dobândirea proprietății, — cât și detenția, faptul material al ținerii unui bun mișcător sau nemșcător.

și a doua oară 9 Iulie 1895 proiectul d-lui G. Rivet. c) La 9 Ianuarie 1895 proiectul d-lor Groussier, Viviani, Millerand și Clovis Hugues. d) 17 Ianuarie 1897 proiectul d-lui Goujon. e) La 7 Dec. 1900 proiectul d-lui Rivet. f) La 24 Dec. 1900 proiectul d-lui Viviani. g) La 2 Iulie 1903 proiectul d-lui Marcel Sembat. h) La 28 Ian. 1905 proiectul d-lor Rivet și Beranger.

Curtea,

Ascultând pe d-nii avocați: Take Ionescu, Em. Pantazi, Gr. Urlățianu și Em. Antonescu din partea reclamantilor V. Dărăscu și Stelian Popescu, iar din partea părților Teodora și N. D. Câmpina d-nii avocați B. Missir, N. Mitescu și Comnen.

Deliberând,

Asupra apelului lui Virgil Dărăscu și Stelian Popescu, făcut prin petiția înreg. la No. 1317/915, în contra sentinței comerciale cu No. 486/915 a Trib. Ilfov secția com., prin care li s'a respins cererea de a se înființa sequestru judiciar asupra fondului comercial denumit ziarul «Universul» cum și asupra cererii de intervenție a lui N. Dumitrescu Câmpina făcută în instanță de apel în calitate de creditor, pentru apărarea drepturilor debitoarei sale Teodora Dumitrescu Câmpina;

Având în vedere că din dezbaterile orale urmate în instanță, actele prezentate cum și din concluziunile scrise, depuse de părți se constată: Că între Teodora Dumitrescu Câmpina și Virgil Dărăscu și Stelian Popescu, la 14 Mai 1915, a intervenit un contract de închiriere, autentificat de Trib. Ilfov, S. de Not. la No. 7867/915 prin care Teodora Dumitrescu Câmpina, închiriază lui Virgil Dărăscu și Stelian Popescu fondul comercial denumit «Universul» precum și editura ziarelor «Universul», «Universul Literar», «Veselia» și «Ziarul Călătoriilor» pe termen de cinci ani cu începere de la 15 Mai 1915 și cu dreptul de prelungire pe alți cinci ani; Că posterior acestei convențiuni, reclamantii, Virgil Dărăscu și Stelian Popescu, neputând intra în stăpânirea acestui fond comercial, în urma notificărei cu No. 16545/915 ce le-a trimis Teodora Dumitrescu Câmpina, prin care le-a făcut cunoscut, că li se interzice orice amestec în conducerea ziarului «Universul» și că le anulează acest contract de închiriere, intențuând acțiune contra d-nei Teodora N. Dumitrescu Câmpina prin care cere a fi obligată a le preda posesiunea și folosința fondului de comerț denumit ziarul «Universul» daune cominatori 50000 lei pe zi cum și daune morale de 1000000 lei și fac cerere de a se înființa sequestru judiciar asupra acestui fond de comerț, care cerere de sequestru, a fost respinsă prin sentința comercială cu No. 486/915 a Trib. Ilfov S. Com. dedusă prin acest apel judecăței acestei Curți;

Având în vedere susținerile și concluziunile scrise ale părților;

Având în vedere că reclamantii Virgil Dărăscu și Stelian Popescu susțin, în ce privește admisibilitatea în drept a măsurii de sequestru, că dispozițiunea art. 615 pr. civ. și 1638 c. civ. prevăzând cazurile când este locul a se înființa sequestru judiciar, între altele când există discuția asupra posesiunii, fără a distinge dacă natura posesiunii trebuie să aibă caracter precar sau animo domini și cum în caz de neîndeplinirea obligațiunii din partea locatarului de a preda imobilul închiriat, sunt în drept a cere, după alegerea lor, sau rezilierea contractului cu daune, ori executarea materială a posesiunii imobilului închiriat, fiind prin urmare discuție asupra posesiunii, această cerere intrând în cadrul dispozițiilor citatelor texte de lege, sequestru judiciar este admisibil, iar în ce privește utilitatea măsurii de sequestru, drepturile lor — dacă această măsură nu ar fi luată — sunt periclitate, — prin faptul că Teodora Dumitrescu Câmpina, ar putea înstreina fondul comercial închiriat, sau prin modul cum ar conduce direcțiunea acestui jurnal, schimbându-i atitudinea politică pe care o are, s'ar împuțina numărul cititorilor și de consecință scăderea veniturilor jurnalului;

Având în vedere că Teodora N. Dumitrescu Câmpina și creditorii intervenient Dumitrescu Câmpina, se opun la înființarea sequestrului judiciar și susțin, că dacă dispozițiunea art. 1632 c. civ. și 615 pr. civ. au dat naștere la diferite interpretări și jurisprudența a întins

cazurile de admisibilitatea sequestrului, — de la reforma procedurii civile modificându-se art. 615 pr. civ. și mărginind admisibilitatea sequestrului judiciar la patru cazuri anume: la procesele proprietății sau posesiunii unui lucru, ori asupra administrațiunii și folosinții unui lucru comun, nu poate fi întins și la alte cazuri; că posesiunea din acest text de lege «trebuie să fie posesiunea animo domini și întrucât reclamantii: Virgil Dărăscu și Stelian Popescu prin contractul lor de închiriere asupra fondului comercial al jurnalului «Universul» în caz de neexecutare, nu au decât un drept de daune și un drept asupra posesiunii cu titlu precar, cererea lor de sequestru neintrând în cele patru cazuri prevăzute, este inadmisibilă; că, chiar presupunând că măsura de sequestru judiciar ar fi admisibilă, ea este inutilă întrucât faptele ce le pretind a le imputa Teodorei N. Dumitrescu-Câmpina — ca faptul publicării anchetei asupra Bucovinei, că au fost tentați de a vinde ziarul Puterilor Centrale, că s'ar fi inserat articole care legitima tranzitarea munițiilor în Turcia, că ar schimba direcțiunea politică a jurnalului, — nu periclitează întru nimic drepturile reclamantilor;

Având în vedere că, textele de lege care alcătuiesc instituția sequestrului judiciar și reglementează sfera lui de aplicațiune sunt dispoz. art. 1632-1634 c. civil texte cari s'au obârșia în legiuirea franceză în dispozițiile art. 1961 c. civil și pe cari legiuitorul român le-a tradus textual;

Având în vedere că dacă este constant că art. 1632-1634 din c. civil român sunt copia fidelă a textului art. 1961 din cod civil francez, pentru a ști care este interpretarea lor, trebuie a vedea și cum s'au interpretat aceste texte de lege în doctrina și jurisprudența franceză;

Având în vedere că doctrina și jurisprudența franceză, interpretând art. 1961, sunt mai unanime, a recunoaște că autoritățile judecătorești, au o putere suverană de apreciere pentru a ordona sequestru judiciar asupra unui lucru litigios, dacă persoana care-l cere, are un interes pecuniar serios și evident la această măsură, fie în calitate de proprietar fie de creditor al proprietarului de locatar al lui; că dacă aceasta este interpretarea și întrucât vechile legiuri române, nu conțin nici-o dispoziție relativ la această instituție, pentru a avea vre-o înțelegere asupra interpretărei, tot cu același înțeles și întindere trebuie admisă această măsură și în legiuirea română, ceiace de altminteri s'a și consacrat de jurisprudență (vezi decizia Casației s. I 14 Iunie 1895 B. p. 887);

Având în vedere că deși este adevărat că cu ocazia reformei procedurii civile, Ministrul de Justiție în expunerea de motive asupra principiului măsurilor de sequestru declară că interpretarea dispozițiilor art. 1632-1634 c. civil și 615 pr. civilă care reglementează instituția sequestrului judiciar a fost întinsă și la alte cazuri decât acele prevăzute în lege, totuși nu este mai puțin adevărat, că atunci când a venit discuția asupra redacției textului art. 615 proc. civilă s'a mărginit în redacțiunea lui a menține, cazurile de proprietate de posesiune prevăzute de art. 1632 din cod civil a mai adăuga administrarea sau folosința unui lucru comun, cum și de a reglementa procedura de urmat pentru înființarea sequestrului judiciar, drepturile sequestrului judiciar și plata munci sequestrului judiciar; că întrucât la aceasta s'a redus reforma, rămâne a examina dacă prin această modificare s'a restrâns sfera de aplicațiune a sequestrului judiciar ce o avea sub codul civil;

Având în vedere că textul art. 615 pr. civ. enumără cazurile în care se poate admite sequestru judiciar: proprietatea, posesiunea unui lucru mobil sau imobil, administrația sau folosința unui lucru comun, cum și procedura de urmat pentru încuviințarea lui; ori când în dispoziția legii s'au menținut cazurile de proprietate, de posesiune prevăzută de art. 1632 c. civ., nemodificat interpretarea ce a avut acest articol a rămas același și cum sub codul civil, posesiunea se interpreta, ori ce

stăpânire sau deținere materială și prin urmare și posesiunea cu titlul de locatar, tot astfel de înțeles trebuie să'i aibă și în actuala procedură;

Având în vedere că se obiectează că ori de câte ori legiuitorul a pus ideea de posesiune acolo unde vorbește de proprietate, este că a înțeles posesiunea cu titlul de proprietar prin urmare nu simpla deținere cum este a posesorului precar;

Având în vedere că dispoz. art. 615 pr. civ. prevăzând expresiunea «posesiune» fără a distinge, cu alte cuvinte în termen energetic, învederează că această posesiune, poate să aibă fie un caracter precar, sau animo domini, căci altfel ar fi să se adauge la lege, să se facă o limitare fără text: căci aceasta mai reiese și din termenii întrebunțați de lege în dispoziția finală a acestui text de lege «paza bunului sechestrat poate fi încredințată deținătorului aceluși bun» termen de posesie în sensul generic, de stăpânire materială a lucrului, cu orice titlu de deținere, nu numai ca manifestare externă a dreptului de proprietate;

Având în vedere că, aceleași considerațiuni care au făcut pe legiuitor să ia măsuri de îngrădire pentru protecțiunea posesorului animo domini, sau proprietarului, subsistând și pentru asigurarea drepturilor posesorului precar, ambele aceste drepturi fiind de o importanță egală, merită aceeași sollicitudină și nu se vede, care ar fi rațiunea utilității sociale a acestei distincțiuni;

Având în vedere că în fine, a admite să se dea o interpretare mai restrânsă textului art. 615 pr. civ. e a presupune, că posesorul precarist, nu ar avea posibilitatea de a obține vre-o măsură de conservare asupra lucrului care îl reclamă în proces, deoarece posesiunea animo domini nefiind în discuție, măsura de sechestrul judiciar nu i-ar fi admisibilă, iar sequestrul asigurător — nereclamându-se o sumă de bani, nu este aplicabil și nu este admisibil, — când total concură, că legiuitorul să fi omis a-i da această măsură de asigurare;

Având în vedere că din momentul ce posesiunea cu titlu precar intră în prevederile art. 1632 c. civ. și 615 pr. civ. și cum reclamații: Virgil Dărăscu și Stelian Popescu prin însăși natura contractului de închiriere conform art. 1420 c. civil au dreptul în caz de neexecutare la posesiunea imobilului închiriat, prin urmare existând discuție asupra posesiunii cu titlu de locatar, cererea lor de sechestrul judiciar asupra fondului de comerț «Universul» este în drept admisibilă;

Având în vedere că, sequestrul judiciar fiind o măsură gravă, tinzând a lua bunul din posesiunea stăpânului, este adevărat că nu se poate încuviința, decât dacă o rea administrație este de temut din partea posesorului și interesele reclamantului ar fi periclitate, prin urmare spre a vedea dacă este loc la înființarea unui sechestrul judiciar pe timpul litigiului, trebuie a se examina temeinicia acțiunii și faptele invocate în vederea utilității acestei măsuri;

Având în vedere că reclamații Virgil Dărăscu și Stelian Popescu își fondează cererea de sechestrul judiciar pe acțiunea de fond, care este întemeiată pe un contract de închiriere autentic; că întrucât soții Dumitrescu Câmpina nu contestă existența acestui contract și se mărginesc a alege că ar fi opera unor manopere doloase, Curtea fără a judeca temeinicia, apreciază însă că este de natură a justifica încuviințarea acestei măsuri;

Având în vedere că soții Dumitrescu Câmpina obiectează că chiar presupunând că măsura de sechestrul judiciar ar fi admisibilă și utilă, ea nu se poate lua asupra jurnalului «Universul»;

Având în vedere că jurnalul «Universul» este o gazetă înființată în scop de întreprindere comercială, nu un jurnal pentru propagandă de idei; că comercialitatea lui se vedește prin faptul, că a mai fost închiriat și prin declarația Teodorei Dumitrescu Câmpina, că nu ia nici o parte la conducerea intelectuală a gazetei; că fiind dar în discuție un fond comercial ce cade în prevederile dispoziției art. 615 pr. civ. această obiecțiune este nefondată;

Având în vedere că se constată că ziarul «Universul» în tot decursul, dela apariția lui, nu a încetat a-și manifesta o atitudine neutră, că la un moment dat o modifică, reșind din imparțialitatea lui obișnuită, cece a provocat protestări, între altele: din partea coloniei italiene, din partea unui număr însemnat de avocați, din baroul din București refuzând de a mai continua citirea jurnalului, critică de o mare asprime din partea d-lui Iorga și care a justificat aducerea d-lui General Grigore Crăniceanu ca director al jurnalului, ca să facă să înceteze această stare, atitudine de natură a micșora numărul lectorilor și care dacă ar mai dăinui periclitază interesele reclamanților;

Având în vedere că reclamații Virgil Dărăscu și Stelian Popescu au afirmat în instanță și soții Dumitrescu Câmpina nu au contestat, că d-l General Gr. Crăniceanu nu are contract, că în asemenea situație nu este exclus ca d-l Crăniceanu să părăsească direcția jurnalului «Universul» și manifestațiile de odinioară, să reînceapă, periclitând din nou situația materială a jurnalului;

Având în vedere că de asemenea soții Dumitrescu Câmpina, având administrația ziarului «Universul» sunt în drept a licența redactorii cei mai buni și a-i înlocui cu alți mai puțini capabili, scăzând nivelul cultural al jurnalului, și ca consecință micșorarea numărului lectorilor și a veniturilor jurnalului;

Că dar, așa fiind, din aceste fapte reieșind temeri serioase pentru o rea administrațiune din parte proprietarei Teodora Dumitrescu Câmpina asupra bunului închiriat și că interesele reclamanților Virgil Dărăscu și Stelian Popescu sunt periclitate, Curtea apreciind, găsește că este locul a se înființa sechestrul judiciar;

Având în vedere că părțile nu s'au înțeles asupra persoanei care trebuie a fi numită ca sechestrul judiciar;

Că apelanții Virgil Dărăscu și Stelian Popescu au lăsat numirea la aprecierea Curții, neopunându-se de a fi numit între alții și General Gr. Crăniceanu directorul politic al ziarului «Universul» iar intimații Teodora C. N. Dumitrescu Câmpina și N. Dumitrescu Câmpina s'au opus la ori ce numire și prin urmare la desemnarea persoanei;

Considerând că în asemenea împrejurări numirea de sechestrul urmează a se face de către Curte;

Considerând că fiind loc a se numi sechestrul judiciar asupra unui fond comercial, cum este «Universul», persoana cea mai indicată pentru această însărcinare, atât din punctul de vedere al priceperii, cât și al bunei administrațiuni, nu poate fi de cât Generalul Gr. Crăniceanu pe care însăși proprietara ziarului l'a apreciat ca atare și l'a desemnat ca director politic și în care și apelanții după cum s'a arătat au toată încrederea;

Pentru aceste motive redactate de d-l Consilier P. Haglopol, Curtea, în majoritate

Admite apelul, reformează sentința apelată, înființează sechestrul judiciar asupra fondului comercial cunoscut sub denumirea de ziarul «Universul» și numește sechestrul judiciar pe d-l G-l Gr. Crăniceanu, căruiu îi fixează ca plată de onorariu 8% din venitul net anual al aceluși fond comercial;

(ss) St. Mladoveanu; N. Bădescu-Roșiori; P. Haglopol.

Grefier, (s) N. Brătianu

Opiniune

Având în vedere apelul făcut de Virgil Dărăscu și de Stelian Popescu în contra sentinței Trib. Ifov, s. Comercială cu No. 486 din 1° Iunie 1915;

Având în vedere că prin această sentință tribunalul a respins ca nefondată cererea făcută de Stelian Popescu și Virgil Dărăscu de a se înființa sechestrul judiciar asupra fondului comercial al ziarului «Universul»;

Având în vedere că prin petițiunea înregistrată la No. 25709 din 16 Mai 1915, aceștia a cerut înființarea sechestrului judiciar asupra fondului comercial cunoscut sub denumirea ziarul «Universul» pentru conducerea și

administrațiunea lui cum și pentru depunerea tuturilor veniturilor până la terminarea definitivă a procesului principal ce au pornit contra intimatei Teodora C. N. D. Câmpina pe motiv că acest fond comercial fiindu-le închiriat prin contractul de locațiune autentificat de Trib. Ilfov s. de Notariat la No. 7867/915 și neputând intra în stăpânirea lui, există pericol să fie administrat de persoane străine :

Având în vedere că prin acțiunea principală intentată de Virgil Dărăscu și Stelian Popescu aceștia au chemat în judecată pe pârta Teodora C. N. D. Câmpina spre a fi condamnată : 1. să respecte dreptul de folosință asupra întregului fond comercial «Universul» cu toate drepturile și pe termenul stabilit prin contractul autentificat la No. 7867/915 ; 2. să le plătească până la punerea lor în definitivă posesiune câte 50000 lei pe fiecare zi de întârziere cu începere dela 15 Mai 1915 ; 3. să le plătească un milion ca daune morale bănești întrucât prin contractul de locațiune autentificat la No. 7867/915 intimata Teodora N. D. Câmpina le-a închiriat pe cinci ani cu dreptul de prelungire pe alți cinci ani, tot fondul comercial cunoscut sub denumirea «Universul» precum și editura ziarelor : «Universul», «Universul Literar» «Veselia» și «Ziarul Călătorilor» iar printr-o notificare prin Corpul portăreilor le-a făcut cunoscut că anulează contractul de locațiune ca ne fiind consimțit din libera ei voință și că nu le recunoaște nici un drept asupra ziarului «Universul» ;

Având în vedere susținerile orale, concluziunile scrise ale părților litigante precum și actele invocate în instanță ;

Având în vedere că tribunalul prin sentința apelată a respins cererea de sechestră judiciar pe două motive, 1) că, în drept, față cu art. 1632 c. civ. și 615 pr. civ., nu este admisibilă o cerere de sechestră judiciar din partea locatarului în contra proprietarului care refuză să îi predea folosința lucrului închiriat, 2) că, în fapt, nu există pericol care să legitimeze luarea unei asemenea măsuri grave ;

Având în vedere că apelanții Virgil Dărăscu și Stelian Popescu, au făcut apel contra ambelor motive și susțin că cererea lor de sechestră judiciar este admisibilă în drept și fondată în fapt, că art. 1632 c. civ. și 615 pr. civ. sunt enunțative iar nu limitative, că litigiul care există între dânsi și intimată poartă asupra posesiunii unui lucru după cum prevede aceste texte și că este pericol de a se lăsa conducerea și administrațiunea fondului comercial al ziarului «Universul» în mâinile intimatei până la judecarea definitivă a procesului principal ;

Având în vedere în drept că art. 1632 c. civ., dispune «judecătorul poate ordona sechestră : a unui imobil sau a unui lucru mobil pentru a cărui proprietate sau posesiune se judecă dacă sunt mai multe persoane» ;

Considerând că din termenii acestui text reiese că dovă sunt condițiunile esențiate pentru a se putea înființa în mod legal sechestră judiciar : 1. existența unui proces, 2. existența unui proces asupra proprietății sau posesiunii unui lucru ;

Considerând că acest text stabilind mai mult o normă, o regulă decât indicând cazurile de înființarea ale unui sechestră judiciar, rezultă că dispozițiunea lui are un caracter enunțativ, iar nu limitativ în sensul că sechestră judiciar poate fi ordonat nu numai în cazul unei acțiuni în revendicare sau a unei acțiuni posesorii în care proprietatea sau posesiunea este direct în cauză ci ori de câte ori prin acțiunea principală intentată, chestiunea proprietății sau a posesiunii este pusă fie direct fie indirect în discuțiune și există interes serios pentru conservarea proprietății sau a posesiunii astfel este acțiunea de eșire din indiviziune, de partagiu, acțiunea în nulitate a unui testament, sau a unei vânzări, acțiune în rescisiune, în rezoluțiune etc ;

Considerând că este adevărat că art. 1632 c. civ. este o reproducere a art. 1961 din c. Napoleon și că în Franța o parte din doctrină și jurisprudență interpre-

tând foarte larg dispozițiunea art. 1961 decid că judecării pot ordona sechestră judiciar ori de câte ori măsura le pare necesară chiar când nu este litigiul pendinte sau când nu poartă asupra proprietății sau posesiunii și chiar pe cale grațioasă ; dar aceste soluțiuni se întemeiază pe ordonanța din Aprilie 1867 tit. 19 art. 2 care nu limită întru nimic puterea judecătorului în această materie și pe tradițiunea istorică, ceceea la noi nu pot servi ca bază de interpretare ; că altminteri o doctrină franceză care recunoaște instanțelor judecătorești o putere suverană de apreciere pentru ordonarea sechestrului judiciar asupra unui lucru litigios sau nelitigios, precizează în ce calitate o parte poate cere un sechestră judiciar și învață că : «singura chestiune ce trebuie să-și pună tribunalul este aceasta : persoana care cere înființarea sechestrului judiciar, are ea un interes pecuniar serios și evident a se lua această măsură, fie în calitate de proprietar pretins, sau de coproprietar sau de creditor al proprietarului lucrurilor al căror sechestră este cerut și în caz afirmativ, ele trebuie să ordone sechestră» (Guilouard, Traité du Prêt, du Prêt du dépôt et du sequestre, No. 175, în fine pag. 476) ;

Considerând că este de asemenea adevărat că jurisprudența română inspirându-se de doctrina și jurisprudența franceză a aplicat sechestră judiciar și la alte cazuri de cât cele prevăzute în art. 1632 în care nu se discută proprietatea sau posesiunea lucrului și s'a ținut seamă numai de interesul și de pericolul ce existau în speță ; că, însă, legiuitorul de la 1900 cu ocaziunea revizuirii codului de procedură civilă, ocupându-se și de sechestră judiciar și constatând după cum arată în expunerea de motive art. 615 că «pe cale de interpelare și prin jurisprudența stabilite a fost întins și la alte cazuri decât cele prevăzute de lege și că această stare de lucruri nu putea da loc decât la favoritism arbitrar și lipsă de încredere în justiție» a voit să cormeze aceste inconveniente și a reglementat materia sechestrului judiciar alcătuiind un nou text art. 615 al cărui prim alineat are următoarea cuprindere : «ori de câte ori există un proces asupra proprietății sau posesiunii unui lucru mișcător sau nemicător : sau asupra administrației sau folosinței unui lucru comun, judecata va putea după cererea celui interesat și citarea părților să încuviințeze sechestră bunului sau al lucrului comun a cărei proprietate posesie, administrație, sau folosință se discută putând să oblige pe reclamant a da o cauțiune ce va fi fixată de judecată» ; iar în celelalte alineate s'a reglementat procedura de urmat, atribuțiunile de sechestră judiciar, onorariile lui ;

Considerând că din cuprinsul art. 615 pr. civ. rezultă că legiuitorul dela 1900 a precizat cazurile în care se poate înființa sechestră judiciar pe teoparte a menținut dispozițiile art. 1632 c. civ. posibilitatea înființării sechestrului judiciar sub îndoită condițiune esențială a existenței unui proces asupra proprietății sau posesiunii, adică a unui litigiu referitor la interese care se leagă de proprietate sau posesiune, iar pe de altă parte a mai introdus două cazuri noi luate dintre acelea în care jurisprudența admite sechestră judiciar și anume ; cazurile de administrațiune sau de folosință a unui lucru comun, excluzând implicit pe toate celelalte ;

Că, dar, noul text al art. 615 cuprinzând și dispoziția din art. 1632 c. civ. este enunțativ și limitativ în același timp : enunțativ în sensul că sechestră judiciar, poate fi ordonat, de către ori în procesul principal se discută fie direct fie indirect proprietatea sau posesiunea ; limitativ, în sensul că nu în orice proces se poate ordona sechestră judiciar, ci numai în procesul care poartă asupra proprietății sau posesiunii unui lucru asupra administrațiunii sau folosinței unui lucru comun ;

Considerând că a susține că legiuitorul dela 1900 nu a reglementat materia sechestrului judiciar decât din punctul de vedere al procedurii, al atribuțiunilor sechestrului judiciar și al onorariilor lor, ar fi a nesocoti cu totul, atât scopul ce dânsul a urmărit cât și textul art. 615 în prima lui parte și a admite că, deși legiu-

torul a semnalat în expunerea de motive, inconveniențele ce rezultau din extenziunea dată de art. 1632 c. civ. de jurisprudență, totuși el nu le-a curmat și le-a lăsat să se producă mai departe, ori aceasta nu e posibil de primit;

Considerând că după art. 1411 c. civ. locațiunea lucrurilor este un contract prin care una din părțile contractante se îndatorește a asigura celeilalte folosința unui lucru pentru un timp determinat, drept un preț determinat;

Considerând că atunci când proprietarul refuză să predea chiriașului imobilul închiriat și acesta intențează acțiune în contra locatarului spre a obține folosința lucrului, este invederat că nu este în litigiu nici proprietatea sau posesiunea propriu zisă, nici folosința asupra unui lucru comun, ci numai simpla detențiune ca consecință a dreptului de folosință închiriat, că dară cererea ce ar face chiriașul de a se înființa sechestrul judiciar și de a lua din mâinele proprietarului imobilul închiriat până la judecarea definitivă a acțiunii principale, pe motiv că ar fi pericol a-l lăsa în stăpânirea lui, nu intră în nici unul din cazurile prevăzute de art. 615 pr. civ. și deci cererea lui n'ar fi admisibilă în drept;

Considerând că apelații obiecțiază că prin cuvântul «posesiune» din art. 1632 c. civ. și 615 pr. civ. se înțelege nu numai posesiunea animo domini ci și simpla detențiune, că dovada rezultă din al. II-a al art. 615 care zice că baza lucrului sechestrat poate fi încredințată deținătorului aceluși bun» și din art. 1846 al. II-a c. civ. care dispune că posesiunea este deținerea unui lucru sau «folosința de un drept exercitată una sau alta de noi înșine sau de altul în numele nostru»; că deci în procesul intentat de locatar spre a obține dela locator folosința bunului închiriat fiind în discuțiunea detențiunea, posesiunea precară, sechestrul judiciar este admisibil;

Considerând că această obiecțiune este cu desăvârșire nefondată; că, în adevăr, în drept, înțelesul propriu și precis al cuvântului posesiune, este posesiunea animo domini și posesorii, sunt aceia care au lucrul în mâinele lor cu titlu de proprietari iar nu aceia care le dețin în numele altuia; că ori de câte ori legiuitorul pune pe același picior, proprietatea și posesiunea cum face art. 1632 și 615, el înțelege posesiunea cu titlu de proprietar iar nu și posesiunea precară, detențiunea;

Că nu se poate trage nici un argument, din expresiunea «deținătorul», ce care se servă al II-a al art. 615 c. pr. civ. de oare ce ea are un sens general și legiuitorul a întrebunțat-o ca să desemneze pe acela care deține lucrul, cu titlu de proprietate, de posesiune, de administrație și de folosință; că dacă cuvântul «deținător» s'ar referi numai la posesiune, aliniatul al doilea ar cuprinde o dispoziție care n'ar fi explicabilă, rațională și o asemenea interpretare nu i se poate da;

Considerând că de asemenea nu este fondat argumentul tras din dispozițiunea art. 1846 al. II că acest text se ocupă de posesiunea care duce la prescripțiune și este necontestat și elementar că pentru a prescrie trebuie a poseda cu titlu de proprietar. În adevăr art. 1846 este așezat sub cap. II-lea intitulat «despre posesiunea cerută pentru prescriere», iar al I al art. 1846 arată formal că ori ce prescripțiune este fondată pe faptul posesiune;

Având în vedere în speță că prin acțiunea intentată în contra intimatului Teodora C. N. D. Câmpina reclamații Virgil Dărăscu și Stelian Popescu au cerut să li se predea folosința fondului comercial al ziarului «Universul» închiriat lor prin contractul de locațiune de mai sus;

Considerând că în această acțiune litigiul nu poartă nici asupra proprietății sau posesiunii propriu zisă nici asupra folosinței unui lucru comun ci numai asupra simplei detențiuni a unui lucru spre a avea folosința lui;

Considerând că întrucât legea nu admite înființarea unui sechestrul judiciar când procesul există asupra detențiunii sau asupra folosinței unui lucru, care nu

este comun, cererea de sechestrul judiciar făcută de Virgil Dărăscu și Stelian Popescu este inadmisibilă în drept;

Considerând că din momentul ce cererea de sechestrul judiciar nu este admisibilă în drept devine inutil a mai cerceta dacă în fapt există sau nu pericol de a lăsa fondul comercial al «Universului» în mâinele proprietarei Teodora C. N. D. Câmpina până la judecarea definitivă a procesului principal.

Pentru aceste motive suntem de părere a se respinge apelul făcut de Virgil Dărăscu și Stelian Popescu contra sentinței cu No 488 a Trib. Ilfov s. I. com și a se confirma sus zisa sentință.

(ss) Oscar N. Niculescu, Lazăr Munteanu.

NOTA.—Decizia ce publicăm mai sus, cuprinde un punct de drept și unul de fapt. Punctul de drept este admisibilitatea cereri, în speță sequestrul judiciar; punctul de fapt este utilitatea lui și seriozitatea cererei. Punctul de drept singur, ne interesează cu atât mai mult că rare ori s'a judecat această chestie de drept.

Credem că soluția dată de majoritatea Curței de apel București s. I-a este în concordanță:

- a) Cu ceea ce s'a spus în expunerea de motive asupra art. 610 și 615 al noului Cod de Pr. Civ.
- b) Cu textul cel nou al art. 615 pr. civ.
- c) Cu sensul juridic al cuvântului posesie.
- d) Cu utilitatea sequestrului judiciar.

A

Sub regimul art. 1632 c. civ. și al vechiului art. 615 c. pr. civ., s'a întins pe cale de interpretare, sequestrul judiciar admițându-l și în Camera de consiliu, nefiind determinată nici procedura nici atribuțiunile sequestrului.

Pentru a curma abuzul interpretărilor, noua lege a dat articolului 615 un caracter definit arătând formal procedura judecării sequestrului judiciar și atribuțiunile sequestrului, ceea ce era în domeniul interpretării abusive.

B și C

De aci noul text art. 615 c. pr. civ. cu o redacție cu totul alta și mai complexă. Noua lege prin întrebunțarea cuvintelor *folosință* și *deținător* alături de cuvintele proprietate și posesie, determină și mai mult că nu este vorba numai de posesia animo domini, dar și de acea posesie de care vorbește articolul 1846 al. 2 c. civ.

A restrânge sensul cuvântului *posesiune* din art. 615 c. pr. civ. și art. 1632 cod. civ., este a reface legea, precum este a interpreta legea cu exces de putere când se zice că art. 1846 al. 2 c. civ., n'a înțeles a preciza sensul juridic al cuvântului posesie, ci numai a spune care posesie duce la prescripție.

În adevăr, legiuitorul în art. 1846 c. civ. și următorii, a pus principiile fundamentale ale posesiunii și ale acțiunilor posesorii. Astfel fiind, nu suntem în drept a contesta *detențiunii* caracterul său juridic că este și ea o posesie, ba încă cea mai veche, căci ea este semnul ocupațiunii, fundamentul generator al posesiei.

D

A declara inadmisibilă cererea de sequestrul judiciar în lupta dintre un proprietar și un arendaș sau orice închirietor, este a suprima utilitatea sequestrului judiciar, tocmai acolo unde este mai necesară.

Primus arendează lui Secundus; în urmă arendează lui Terțius. Puțin importă dacă Secundus a transcris căci nu transcripția rezolvă cazul.

Care din cei doi arendași, va avea folosința moșiei arendată? Cel care are posesiunea?!

Și dacă amândoi posedă în locuri deosebite, sau dacă posesia e reciproc contestată, să fie cererea de sequestru judiciar inadmisibilă?

Și la urma urmelor, cererea de sequestru asigurator fiind inadmisibilă, când se cere de arendaș, folosința, detenția moșiei arendată, să nu aibă el nici o protecție dela lege?

DISSESCU

REZUMAT DE CONCLUZIUNI

scrise depuse dinaintea Curței de apel din partea d-lor Stelian Popescu și Virgil Dărășen, în procesul cu d-na Teodora Dumitrescu-Câmpina, pentru înființarea unui Sequestru judiciar asupra ziarului «Universul». — Supliment pe lângă cele depuse la Tribunal.

*Domnule Prim Președinte,
Domnilor Consilieri,*

În privința istoricului procesului și seriozității acțiunii noastre ne raportăm în totul la concluziunile scrise depuse la Tribunal, mai adăugând cele de mai jos.

Mai întâi în fapt, în cece privește utilitatea cererii noastre și pericolului la care am fi expuși dacă nu am lua această măsură de garanție, adăugăm următoarele considerațiuni:

O chestiune care trebuie reținută de la început și pe care se bazează întreagă argumentarea noastră în această privință, este aceea că în cazul de față este vorba de un contract de locațiune pentru o exploatare comercială și noi nu cerem în acțiunea noastră principală de la d-na Dumitrescu Câmpina, să ne plătească daune pentru neexecutarea contractului de locațiune al «Universului» ci îi cerem executarea contractului chiar lucrul închiriat, adică fondul comercial «Universul» cu toate accesoriile lui.

Că avem dreptul a face această cerere este necontestabil și necontestat, textele formale din lege, art. 1420 și următor cod. civil ne dau acest drept, doctrina toată o recunoaște, adversarii noștri chiar nu contestă că avem dreptul a cere lucrul închiriat «manu militari».

Adversarii noștri ne mai recunosc și dreptul de a cere lucru închiriat nu numai față de d-na Câmpina, ci și față de terți, căci atunci când noi am invocat între alte motive de periclitarea dreptului nostru dacă măsura de sequestru nu ar fi luată, faptul că d-na Câmpina, ar putea înstreina fondul ce ne-a închiriat, ni s'a obiectat că acest pericol este fictiv, de oare ce am fi la adăpost de ori ce surpriză prin transcrierea contractului nostru.

Așa dar este cert că cerem nu daune ci fond comercial «Universul» în natură, și avem dreptul a cere aceasta.

Dacă este așa, apoi atunci ori ce fapt care ar putea micșora valoarea acestui fond, din ori ce punct de privire, constituie un pericol pentru noi, și dacă putem, prin aplicarea sequestrelui judiciar, împiedică aceste fapte, el cată a fi admis de această Curte.

Ni s'a obiectat, că nu este suficient să arătăm că am avea interes la aplicarea sequestrelui ci trebuie să dovedim pericolul, dacă nu s'ar aplica.

În ori ce acțiune este suficient să ai interes pentru ca să ai dreptul a o intența, dar chiar în tema adversarilor, dacă dovedesc faptul ce ar micșora valoarea fondului care trebuie la sfârșitul procesului să-mi revie, nu este un pericol a lăsa să survie, și nu este un drept pentru mine a cere luarea măsurilor care l'ar putea împiedica? — Neapărat că da.

Totul dar se reduce la analiza faptelor care pot micșora valoarea fondului «ziarul Universul», și pe care le-am putea împiedica printr'un sequestru judiciar.

* * *

1). «Universul» este un ziar de opinie publică, iar nu ziar politic. El trăește prin creditul ce îl are în opinia publică, iar nu prin politică ca cea mai mare parte din celelalte ziare. Ceea ce ne face pe noi să cerem sequestrul judiciar, este teama ce avem să nu pierdă încrederea opiniei publice.

Așa dar primul fapt, cel mai important, este deprecierea gazetei în ochi publicului, căci de aci depinde toată rentabilitatea lui. Dacă gazeta nu va mai fi bine văzută, nu va mai fi citită, deci nu va mai avea tiragiul necesar dacă nu va mai fi citită, publicitatea care astăzi este foarte mare și constituie rentabilitatea acestei gazete, va scădea și deci veniturile vor peri.

Din acest punct de vedere interesează, să vedem care sunt ideile pe care «Universul» le răspânda, care erau în spiritul public și, cari făcea ca el să fie citit.

«Universul» întotd'una fără să aibă o notă politică determinată, mulțumindu-se în politica internă să fie o simplă gazetă de reportajiu, în politica externă a avut totd'auna o notă naționalistă, care făcea cași această gazetă, ca toate celelalte, care susțineau speranțele realizării unui ideal național depărtat, să nu aibă acces în Austro-Ungaria. La începutul conflictului european, când chestiunea realizării acestui ideal de unire al tuturor românilor, s'a pus în mod atât de viu și de neașteptat, «Universul» a păstrat această notă naționalistă, care a mărit mult tiragiul ziarului, fiind în placul marelui public al Țării.

De la un timp încoace însă «Universul» a început să aibă o atitudine dubioasă; rând pe rând, articole, știri tendențioase, sentimente străne și contrarii idealului nostru se strecurau în coloanele sale, și din ce în ce în public, se acredită ideea că d-na Câmpina, a vândut gazeta dușmanilor noștri.

Este de reținut că pentru chestia care ne interesează, tiragiul ziarului, nu este nevoie să se fi vândut în realitate, ca mișelia să fie consumată, ci este suficient ca să se creadă în public că s'a vândut și același sentiment de scârbă care împiedică publicul să cumpere, să citească, ziarele stigmatizate ca vândute străinilor, ar împiedică să cumpere și «Universul» chiar dacă numai s'ar crede că este vândut.

Dar astăzi numai este îndoială că dacă d-na Câmpina, nu a vândut ziarul, coloanele sale au fost în tot cazul închiriate pentru articole contrarii intereselor neamului nostru, articole reproduse în ziarele șoviniste maghiare.

Am arătat la prima instanță fapte constituind prezumpțiuni puternice a acestor afirmări, așa:

a) Am arătat că ziarul «Universul» a fost singurul ziar românesc, afară de «Ziua» și «Seara» care a publicat procesul-verbal ai faimoasei anchete în Bucovina, publicare pe care d-l Bacalbașa a stigmatizat-o în ziarul «Steagul» (vezi ziarul No. în dos. trib).

Ni s'a răspuns de d-l Mitescu, că cea anchetă a fost făcută de niște avocați pe care consiliul de disciplină.

i-a judecat și nu i-a pedepsit, deci nu constituia un act anti-național.

Nu putem ști care au fost considerentele deciziunii consiliului, dar în tot cazul, pentru marele public un fapt rămâne: aceea ce toate ziarele românești au refuzat să publice ca anti-național, «*Universul*» a publicat.

b) Cu ocaziunea intrării în acțiune a Regatului Italiei, pe când Opinia Publică românească, manifesta pentru Italia, sentimente de admirațiune și iubire, «*Universul*» reproduce după ziare bulgărești, articole prin care se insultă Italia. (vezi No. în dos. trib.).

c) Cam în același timp s'a publicat un pretins interviu al unui diplomat străin la Sofia, în care România era insultată și amenințată și s'a constatat în urmă că faimosul diplomat era un corespondent al lui «*Neue Freie Presse*» (vezi *Adevărul* dos. trib.).

Ni s'a obiectat că aceste fapte sunt anterioare închirierii «*Universului*» d-lui Stelian Popescu și Dărăscu, că prin urmare dacă ele erau de natură a păta ziarul de ce l-au mai luat.

Este exact că unele din acestea articole au apărut anterior închirierii, încă dar până atunci Opiniunea Publică era calmă, unele articole se strecurară fără a provoca o revoltă a cititorilor, însă posterior închirierii și mai ales după ce d-na Cămpina, a văzut că cererea de sequestru judiciar s'a respins, a dat drumul puhoiului a început să puie coloanele ziarului la dispoziția ori cărei ticăloșii, numai să-i fie bine plătită. Așa la 22 Iulie, publica faimosul articol prin care se amenința România, cu furia puterilor centrale, dacă nu lasă să treacă prin Țară munițiunile Germane pentru Turcia, acuzând Guvernul, că a lăsat să treacă munițiuni pentru Serbia (vezi No. 22 Iulie). Acest articol provoacă demisia d-lui Fermo de la ziar și publicarea scrisoarei sale deschise către generalul Grăiniceanu, care nu luase încă direcția ziarului și în care scrisoare d-l Fermo, aduce așa dovezi de mentalitatea d-lui Cămpina, de modul cum înțelege d-sa să facă gazetarie, atunci când i se oferă parole, în cât nimeni nu sa mai îndoit, de turpitudinea care se ascunde sub articolele ce se publica. (vezi ziarul «*Dimineața*» din 8 August 1915).

Atunci o revoltă generală s'a produce în Opiniunea Publică; sute de scrisori sosesc la redacția «*Universului*» prin care se refuză ziarul, abonamentele se restituiau, tiragiul scade, (vezi No.).

d) La 25 Iulie, baroul de Ilfov, se întrunește și hotărăște să publice angajamentul că nu va mai citi «*Universul*», Tot așa și colonia Italiană.

Speriat de această situațiune ce se crease în opinia publică d-nu Cămpina, recurge la singurul mijloc ce-l putea scăpa. — Se adresează unui om în a cărui corectitudine lumea să aibă deplină încredere, care să ia direcția politică a ziarului.

D-l General Crăiniceanu, în dorința de a nu lăsa acest organ de luptă, în prada corupătorilor Opiniei Publice, a primit oferta și de atunci a reușit în parte, să împedice unele articole cari erau contrarii sentimentului îmbrățișat de opinia publică a țării și de majoritatea cetitorilor ziarului «*Universul*».

Zicem în parte, deoarece d-l Cămpina, încontinuu a încercat să mai realizeze câte un mic beneficiu, strecurând câte un articol, a cărui inspirație miroase de departe.

Așa la 20 August într'un articol, se susține că România toată, dorește să rămâie neutră în înțelesul complet al cuvântului, la 28 August, în altul, că unirea

Românilor trebuie să se facă mai ales cu Basarabia, la 26 August că s'a format o grupare de literați, publiciști, avocați, medici, *Liga pentru liberarea Basarabiei*, și în același număr un articol violent contra Serbiei, care ar fi fost «agentul provocator al războiului mondial» și că din cauza ei se periclitează interesul României; la 29 August, un alt articol «Serbia ruinează comerțul României» și în același număr alte două articole unul al redacției în care se ridiculizează acei care susțin idealul nostru național cu Ardealul, iar altul după «*Steagul*» în care cei care sunt contra Austriei, sunt insultați.

e) D-l General Crăiniceanu, văzând că nu reușește să împedice cu desăvârșire publicarea unor asemenea articole, publică în «*Universul*» dela 24 Septembrie: «Toată corespondența «*Universului*» relativă la direcțiunea politică și la redacțiune se va aduce d-lui General Crăiniceanu, str. Cometa 27.

Însă a doua zi d-l Cămpina, rectifică înștiințarea «Toată corespondența relativă la redacția și la direcția politică a «*Universului*» destinată d-lui General Crăiniceanu, se va aduce la administrația ziarului».

Așa dar chiar prezența d-lui General Crăiniceanu în condițiunile actuale nu este o garanție suficientă, pentru atitudinea ce trebuie urmată de ziarul «*Universul*» în conformitate cu destinația sa de ziar al opiniei publice românești.

Dar nu opiniunile politice ale d-nei sau d-lui Dumitrescu Cămpina, ne interesează, nu pe ele le supunem Curței, nu cerem ca această Onorată Curte, să hotărăască fie chiar incidental dacă este mai patriotică a merge la dreapta sau la stânga, sau a nu merge de loc, nimic din toate acestea nu sunt supuse judecății Curței.

Dacă am arătat direcțiunea ce d-na Cămpina vrea din anumite motive să impue ziarului, este numai pentru a trage concluzii că această atitudine, contra opiniei publice care susține această întreprindere numită ziarul «*Universul*», e de natură a micșora tiragiul «*Universului*» și că din momentul ce lumea crede, că această atitudine nu pornește din o convingere sinceră a direcției ziarului, ci din coruperea lui de cei ce au interes la asemenea atitudine, jurnalul este pus în rândul foilor vândute de la care cititorii se întorc cu scârbă.

f) Dovada că această este credința generală iată ce scrie d-l Iorga în «*Neamul Românesc*» din . . . » «*Încă un steag care se coboară încet pe sulii: al Universului. S'ar putea arăta cu precizie ziua chiar, când această scoborire a început și că ea se va urma până la capăt.*

g) Iată ce zice d-l Delavrancea în interpelarea sa: «*Henenwogel se adresează apoi Universului. Oferă mai mult, oferă opt milioane. Din nenorocire aci a găsit pe un om lipsit de conștiință, lacom de bani. Nu s'au înțeles, căci cerea mai mult, cerea 10.000.000 și în cele din urmă «Universul» cade la tocmeală și încheie târgul; închiriază pentru 100.000 lei pe lună și conștiința omului și ziarul.*

Nouă puțin ne pasă de conștiința omului și suntem siguri că și lui Henenwogel tot așa, de altfel nu poți închiria ceea ce nu ai, dar ne pasă de ziar: un ziar care n'are reputație este un ziar pierdut.

S'a zis că acestea nu sunt probe legale; nu vor fi legale pentru a dovedi vânzarea sau închirierea, însăși, dar pe noi nu aceasta ne importă, ci credința publicului că este așa, și pentru această ce probe mai complete am putea să aducem peste cele de față.

Dar astăzi avem și probe legale, avem depoziția lui Fermo, sub luare de jurământ care confirmă tot ceea ce a scris în scrisoarea sa către d-l Crăiniceanu.

S'a zis în fine, că prezența d-lui General Crăiniceanu este o garanție suficientă, că g'zeta î-și va păstra reputațiunea.

Am arătat însă cum se abuzează și de d-l general Crăiniceanu în situația în care se află el acolo astăzi.

Să admitem însă că este așa. — Dar ce garanție avem că în ziua când d-na Dumitrescu Cămpina se va vedea scăpată de sequestru cele opt milioane sau 100.000 lei pe lună, nu vor fi mai puternice decât d-l General Crăiniceanu și acesta fiind silit să plece, atunci ce se va mai alege de reputația ziarului? Iată dar pericolul cel mare care impune măsura de garanție a sequestrelui judiciar.

Dar pe lângă acest mare pericol care aduce desființarea lucrului pe care l'am luat cu chirie mai sunt și alte motive tot așa de puternice.

* * *

2) Indată ce a început procesul contra d-lor, d-nii Stelian Popescu și Dărăscu, d-l Dumitrescu Cămpina a început o campanie de calomnie contra lor, (vezi *Universul* 31 Maiu, 4 Iunie, 25 Iunie, 8 Iulie 24 Iulie, 1915).

Oricine pricepe ce situațiune se creează în viitor acestor doi directori în asemenea condițiuni, cum vor mai putea conduce o gazetă în care continuu au fost insultați și pângăriți?

S'a zis că aceasta s'a întâmplat numai o singură dată că tribunalul a condamnat pe d-na Cămpina la 20.000 lei daune pentru insulta ce le-a adus. — Mai întâi este inexact că s'a întâmplat numai o singură dată. — Dar apoi ce garanție e că dacă se va refuza sequestrul, d-l Cămpina, nu va reîncepe iarăși insultele; noi știm cu cine avem a face.

* * *

3) Domnul Dumitrescu Cămpina poate încetul cu încetul să depărteze redactorii, să licențiez personalul cel vechi și format, așa ca la câștigarea procesului să lase o administrație imposibilă la ziar.

* * *

4. D-l Dumitrescu Cămpina a și început să vândă din mașinile *Universului* după cum a mărturisit în fața Curței în ziua judecării procesului, cu atât mai mult cu cât d-sa se pretinde proprietarul acestor mașini, pe care noi le am închiriat de la d-na Cămpina.

Chiar în fața acestei Curți, s'a prezentat ca proprietar ca să interviev în proces, afirmând că a vândut deja și mașini tipografiei *Progresul*.

* * *

5) În fine d-l Dumitrescu Cămpina poate în ultimul moment scoate un mic șurub de la mașinele așa de complicate care formează astăzi atelierul de tipografie, pentru ca să pue în imposibilitate mașinele a funcționa, ba mai mult știind că n'are nici o răspundere să se strice mașina cu desăvârșire. Iată jurnalul pus în imposibilitate de a mai funcționa câteva luni, adică timpul necesar a se mai aduce alte mașini dacă s'ar mai putea acum aduce.

Iată dar o serie întreagă de pericole pentru noi în lăsarea fondului de comerț în păstrarea proprietarului, și cari ne îndrituiesc a cere înființarea sequestrelui judiciar.

Argumentul invocat de adversar, că proprietara nu va lăsa să i se strice un bun care-i produce 200.000 lei venit anual nu poate servi, căci nu proprietara administrează, nu ea conduce, nu ea supraveghează ci soțul său pe care-l știe țara întreagă de ce este capabil.

Reputația d-lui Cămpina, traiul lui în casă, certurile, bătaile, divorțurile, care se succed cu împăcările, toate acestea ne arată că atunci când va avea interes să strice *Universul*, îl va strica fără nici o ezitare.

S'a zis că, de când îl conduce a adus îmbunătățiri, da se poate, cât timp a crezut că singur va beneficia de dânsul; dar ce va face când se va arenda pe 200.000 lei de soția sa, aceasta nu o spun apărătorii săi.

Din acest punct de vedere măsura sequestrelui judiciar este o măsură de garanție nu numai pentru noi dar chiar și pentru d-na Cămpina.

În tot cazul pentru d-sa, care nici odată n'a administrat, nici odată n'a condus personalul, ce rău îi poate aduce numirea unui sequestru, adică a unei persoane care să administreze ziarul sub garanția justiției și când noi cerem ca oricare ar fi acea persoană, curtea să alăture și pe d-l General Crăiniceanu așa în cât numirea sequestrelui pentru d-na Cămpina, să nu schimbe nimic din starea de azi.

Solvabilitatea D-nei Cămpina, nu interesează, deoarece ce noi nu urmărind daune, ci intrarea în posesia bunului închiriat, iar daunele ce am cerut la fond sunt numai pentru întârzierea adusă în predarea lucrului, nu pentru rezolvarea contractului în daune interese.

Reclamanții de alt-fel sunt solvabili, pot garanta pe d-na Cămpina, de orice pagube nejustificate i s'ar cauza, iar d-sa n'a cerut depunerea vreunei garanții pentru înființarea sequestrelui deci nu discutăm această chestiune.

Așa dar, în fapt:

Rugăm Curtea să bine voiască a vedea că sequestrul judiciar este admisibil și să-l admită.

In drept:

Două texte se ocupă în legislația noastră de sechestru judiciar: Art. 615 pr. civ. și art. 1632 c. c. care se referă la cel dintâi. Ele arată când se poate admite această măsură de asigurare și procedura admistrării ei. Art. 615 mai complet în această privință decât art. 1632 din c. c. enunță patru din cazurile în care se poate admite sechestru judiciar anume: a) Proprietatea, b) Posesiunea unui lucru mobil sau imobil, c) Administrarea, d) Folosința unui lucru comun.

S'a născut întrebarea firească: Sânt reclamanții în vreunul din aceste cazuri și dacă nu se poate cere sechestru și pentru alte cazuri neprevăzute expres în lege?

Noi credem că cererea noastră intră perfect în cadrul art. 1632 C. civil și 615 pr. civ., fiind vorba de *posesiunea cu titlu de locatar* a unui fond de comerț. Reclamanți au dobândit în baza obligațiunilor născute din contract, un drept asupra fondului comercial «*Universul*» care se compune precum e spus și în contract pe lângă o serie de lucruri corporale: firma, clientela, etc. și din o mulțime de lucruri corporale: ca imobil, mașini, litere etc. În caz de neexecutare, reclamanții au dreptul să ceară, nu numai daune cum afirmă adversarii, ci să obție chiar executarea materială *manu militari* a contractului, conform cu toate principiile admise în materia obligațiunilor (c. civ. art. 1073, 1420; vezi Guillaouard, Louage I. No. 95: «Locatarul are contra proprietarului care nu dă lucrul acțiunea pentru a-l constrânge, și poate să se facă a fi autorizat de justiție să se puie în posesie». De asemenea Baudry, vol. 18 pag. 308; Laurent XXV, No. 102; Hue, 10, No. 291; Fuzier, art. 1719 No. 25.

De vreme ce proprietara oprește pe reclamanți să ia

în stăpânire lucrul închiriat și ei au cerut justiției să le dea această posesie, această stăpânire de fapt a obiectului contractual urmează că litigiul poartă tocmai asupra posesiunii unui lucru așa cum pretind textele referitoare la materie.

Legislația noastră a vroit să protejeze prin măsuri conservatorii în timpul procesului dreptul părților care se judecă. Pentru acest scop părțile n'au la dispoziție decât două măsuri de luat: *sechestrul asigurător* și *sechestrul judiciar*. Suntem de acord cu adversarii că sechestrul asigurător nu se poate cere decât de creditorul care reclamă o sumă de bani. Nu e cazul nostru; noi reclamăm conform art. 1420 cod. civ. fondul de comerț. A doua măsură e sechestrul judiciar care are de scop păstrarea lucrului în timpul procesului. Acesta e cazul nostru. Altfel n'am avea nici o măsură de conservare, n'ar avea asemenea măsură nici un precarist, depozitarii, gagisti etc. și nu e de amis că legiuitorul să fie atât de incomplet, ca o categorie de cazuri să fie lipsite de protecțiunea aceasta atât de utilă.

Pentru a ne lipsi de o măsură de conservare și pentru a se judeca că legislația noastră e incompletă, se susține că trebuie interpretat cuvântul posesie din art. 615 pr. civ. în sensul de posesie *animo domini*. Cu alte cuvinte să se adauge la lege, să facă o limitare fără text.

Dar nu cumva cuvântul posesiune în art. 615 înseamnă numai posesiunea cu titlul de proprietar, *posesie animo domini* și nu cuprinde celelalte posesiuni ale lucrului? Dacă ar fi astfel mențiunea ce face legea despre posesie ar fi inutilă făcând dublă întrebuintare cu cazul precedent privitor la *proprietate*. Însă când se discută posesia *animo domini* într'un proces, se discută implicit însăși proprietatea, deci e cazul întâi al art. 615. De ce ar mai fi creat legiuitorul și un al doilea caz care nu ar adauga nimic nou la cel precedent? În realitate legiuitorul ia termenul *posesie* în sensul său generic, de *stăpânire materială a lucrului cu orice titlu, de detențiune, nu numai ca manifestare externă a dreptului de proprietate*, și o probă că așa este avem aliniatul I al art. 615, unde legiuitorul zice: «*Paza bunului poate fi incredințată deținătorului*» care este cu totul altceva decât posesorul *animo domini*. Aceasta își găsește și explicarea practică în scopul pe care crearea sechestrului judiciar îl urmărește, anume aceea de a da Justiției posibilitatea să protejeze și să asigure drepturile ambelor părți ce pretind stăpânirea unui lucru, până ce va decide cui se cuvine în mod definitiv această stăpânire.

Dealtfel cum s'ar admite sechestrul judiciar pentru *simpla folosință a lucrului comun* și când lucrul nu e comun, posesia să aibă alt înțeles?

Autorii francezi au admis principiile expuse mai sus și argumentele lor se potrivesc tot atât de bine în legislația noastră, unde primele două cazuri enumerate de art. 615, coincid cu cele două cazuri din art. 1961 c. civ. fr. (art. 1632 c. civ. rom.), ce sunt luate de acolo. Nu numai autorii ce profesează sistemul cel mai larg cu privire la admisibilitatea sechestrului ca Guillaud de ex., dar chiar aceia care cum sunt Aubry și Rau au un sistem mult mai restrictiv, *hotărâse totuși că în materie de posesiune, litigioasă între locatari și locatori se admite sechestrul*.

Termenii *proprietate și posesiune din art. 1961 nu trebuiesc luați în sensul strict tehnic ce li se dau de obicei: proprietatea sau posesiunea poate să fie considerată ca contestată, deși instanța nu poartă asupra unei acțiuni*

în revendicare sau a unei acțiuni posesorii propriu zise (Aubry și Rau IV, pag. 632 și 633).

Sechestrul poate fi ordonat în cazul când cererea restituirei unui lucru e îndreptată contra aceluia care o deține cu titlu de închiriere, deși în asemenea caz nu poate fi vorba de o contestare asupra posesiei propriu zise. Și instanțele judecătorești au aplicat sechestrul în materie de locație, deși posesiunea ce se discută nu e posesia *animo domini* pe care locatarul o are întotdeauna dacă e proprietar, ci posesia precară, *detențiunea de fapt a lucrului* pe care judecata o atribuie unui sechestrul până la tranșarea litigiului; dovada cea mai bună că nu e vorba în acest caz de posesia cu titlu de proprietar ci numai dacă el a dat lucrul cu chirie.

Apărătorii părții au spus că suut dispuși a primi soluția lui Aubry & Rau, dar numai într'un caz în care s'ar cere de *proprietar restituirea lucrului său dela un locatar dar nu și invers*. Or, din nimic nu reese această limitare în părerea lui Aubry, ci din contra, el citează cazul ca exemplu, adaugând: «*deși instanța nu poartă asupra unei acțiuni în revendicare sau posesie propriu zise*»

Iar Casația franceză judecând chestia a hotărât: «*Aucas d'une demande en résolution d'un bail à ferme formée par le preneur contre le bailleur et motivée sur l'inexécution partielle des engagements contractés par ce dernier, le juge peut nommer un sequestre pour gérer la ferme pendant la durée du procès engagé*. (C. cas. fr. 9 Ian. 1893, Fuzier supl. art. 1961, No. 41).

De altfel nu vedem de ce această deosebire. Fie că procesul este intentat de proprietar, fie de locatar, din moment ce e în discuțiune un drept de locație, nu poate fi vorba de discuțiunea unui drept de proprietar, căci locatarul defendor nu invoacă un asemenea drept, ci numai dreptul la posesiune. Aubry et Rau în exemplul dat admit posibilitatea sechestrului pentru proprietar, cum n'ar fi posibile aceleași drepturi când s'ar pune în discuțiune de locatar, de unde privilegiul pentru proprietar?

Așa fiind, suntem într'unul din cazurile prevăzute în art. 615 și toată discuțiunea făcută de adversarii la chestiunea dacă art. 615 pr. civ. abrogă sau nu art. 1632 c. civ., dacă acest art. se aplică și în materie de locație, dacă este enunțativ sau limitativ, etc., rămâne inutilă. Observăm totuși, că nu reese de nicăeri că legiuitorul dela 1900 a voit să limiteze aplicarea sechestrului judiciar numai la cele patru cazuri și instanțele noastre judecătorești admit și după 1900 că art. 615 este numai enunțativ. Tribunalul Ilfov s. III-a, sub președenția d-lui Buzdugan, sentința No. 539 din 1903, «*Curierul Judiciar*», pag. 531, zice: «*Sechestrul judiciar fiind o măsură de conservatiune era imposibil ca legiuitorul să determine toate cazurile când o asemenea măsură se impune și de aceea a făcut numai o enumerare enunțativă în art. 615 pr. civ. cu titlu de exemplu, lăsând ca judecătorul să aprecieze față de împrejurări oportunitatea sau necesitatea unei asemenea măsuri*».

De asemenea Curtea noastră de casație în mod constant admite această interpretare. (Vezi între altele dec. No. 311/906, Cas. s. I, cum și altele mai recente).

Această pretinsă limitare ar trebui să reiasă din text și nu reese, ba din contră, reese contrariul.

Cât despre expunerea de motive a d-lui Dissescu, nici ea nu spune nicăeri că a voit să dea un înțeles limitativ art. 615, ci arată numai că a voit să reglementeze felul de aplicare al sechestrului și drepturile ce poate avea: faptul de a pune în acelaș capitol sechestrul

asigurător cu cel judiciar, nu mărește nici nu micșorează întinderea de aplicațiune a acestui articol.

Așa dar, art. 615 pr. civ. nu e limitativ ci păstrând exemplul dat de art. 1632 c. civ. «A mai adăugat încă un exemplu când se judecă pentru un lucru comun. Menținând exemplul din Codul civil și art. 1632 c. civ. rom. fiind traducerea exactă a art. corespunzător din Codul Napoleon am urmat tradiția franceză nu pe cea dela noi anterioară codului civil. De altfel sub legislațiile anterioare noi n'am avut dispoziții relative la sechestrul judiciar».

Doctrina și Jurisprudența franceză, admit sechestrul judiciar, oricâteori e în interes pentru conservarea unui lucru, chiar după cererea unui simplu creditor. Cei care sunt de altă părere Huc și Laurent susțin că textul e limitativ. Această susținere n'a triumfat cum mărturișeste însuși Laurent, vol. XXVII, No. 177: «Alta e chestiunea dacă judecătorul poate ordona sechestrul în toate cazurile în care această măsură ar avea pentru obiect conservarea dreptului unuia din părți chiar când proprietatea sau posesiunea ar fi litigioasă. Afirmativa este generalmente admisă de Doctrină și jurisprudență».

De altfel al II din art. 1632 ne arată că legiuitorul a înțeles a acorda sechestrul și în alte cazuri decât posesia animo domini și proprietatea, și anume pentru asigurarea unui simplu drept de creanță, admițând sechestrul judiciar asupra lucrului oferit de debitor creditorilor săi spre eliberare.

De aceea și majoritatea doctrinei franceze admite sechestrul judiciar după simpla cerere a unui creditor.

Guillouard seq. No. 175, pag. 476. «Ainsi notre conclusion est celle que les Tribunaux ont un pouvoir souverain d'appréciation pour ordonner le séquestre soit d'une chose litigieuse, soit d'une chose non litigieuse et cela sans distinguer suivant qu'ils sont saisis par une demande principale ou par une demande incidente. L'unique question qu'ils doivent se poser, est celle-ci: la personne qui demande que le séquestre soit ordonné a-t-elle un intérêt pécuniaire sérieux et évident à cette mesure, soit en qualité de propriétaire prétendu, ou de copropriétaire, ou de créancier du propriétaire de la chose dont le séquestre est demandé et dans le cas de l'affirmative ils doivent ordonner le séquestre».

Baudry seq. No. 1269. «C'est déjà une raison suffisante pour affirmer avec la jurisprudence, et contrairement à une opinion assez répandue, que l'article 1961 n'est pas limitatif...»

«Les travaux préparatoires n'indiquent pas l'intention d'inover et cependant cette innovation est trop grave pour qu'on puisse facilement l'admettre en dehors d'une intention manifestée par les législateurs.

«En vain dit-on que le possesseur apparent doit pouvoir en équité profiter des avantages de sa possession; sa situation tout d'abord n'est plus favorable que toutes celles où la loi autorise formellement un séquestre et d'autre part l'établissement d'une séquestre n'est pas de nature à nuire au possesseur».

Find controversă dacă creditorul poate cere sechestrul judiciar asupra întregului patrimoniu sau asupra unui lucru individualizat, Baudry seq. No. 1262.

În acest sens articolul e enunțativ, nu cum vor să zică adversarii că e enunțativ pentru toate cazurile când s'ar judeca sub orice formă și cu orice titlu proprietatea sau posesia. Nu. Enunțativ pentru toate ca-

zurile când e interes la conservarea lucrului chiar când nu se discută proprietatea, nici posesia animo domini.

Astfel la noi s'a admis sechestrul judiciar după cererea unui creditor ipotecar care nu reclamă nici proprietatea, nici posesia animo domini. (Cas. I, 1895, B. pg. 867, Citat Dan, Cod. adn. pr. civ., No. 13 sub. art. 615). «Creditorul ipotecar poate cere sechestrul judiciar asupra imobilului ipotecat până la judecarea acțiunii ce a intentat pentru anularea contractelor prin care se deteriorează sau se micșorează obiectul dat ca garanție... aprecierea înțelesului sau a pericolului ce comportă aplicarea unui asemenea sechestrul este lăsată cu totul la aprecierea judecătorilor».

Cazuri când creditorii au obținut sechestrul judiciar mai sunt citate pe lângă cele menționate mai sus de Baudry seq. No. 1271. «Il peut encore nommer un séquestre :

a) «Pendant une expertise destinée à apprécier le bien fondé d'une demande en résolution intentée par le bailleur contre le preneur ;

b) «Pour percevoir le prix dela vente de marchandise faite par le preneur si les droits du bailleur sont en danger ;

c) «Pour empêcher qu'un débiteur ne détruise les biens qu'il a affectés à la garantie de sa dette».

Idem No. 1272. «Mais en dehors d'un texte le séquestre ne peut être ordonné qu'en cas d'un litige. Cela résulte des exemples même de la loi, et aussi de ce qu'en dehors d'une contestation, les Tribunaux n'ont aucun pouvoir que ceux que le texte leurs accordent, leur rôle étant exclusivement en principe de trancher des contestations».

Idem No. 1273. «Il est même arrivé aux tribunaux d'ordonner le séquestre d'un document dont la propriété n'était pas contestée, à raison de l'intérêt que des tiers pouvaient avoir à le consulter».

A se vedea și exemplele citate de Guillouard, vol. seq. No. 175 și 176.

* * *

Adversarii contestându-ne dreptul de a cere sechestrul judiciar n'au putut invoca un singur caz când s'a respins sechestrul judiciar, în caz de locație; noi am citat cazuri, (atâtea câte s'au prezentat), când el a fost admis și care dovedesc că distincția ce vor să facă azi, este neîntemeiată. Noi am citat cazuri de simplii creditori cari au obținut sechestrul judiciar.

Exemplele invocate de adversari cu privire la farmacii și officii ministeriale se explica nu pentru că nu se judeca posesia sau proprietatea ci cu toate că se judeca tocmai posesia și proprietatea se respingea sechestrul judiciar fiind vorba de o concesiune dată individual intuitu personae, care nu sunt susceptibile a se încredința terților. (Baudry No. 1074).

Recunoaștem că dacă «Universul» ar fi ziarul prin care d-na Cămpina își susține propriile sale idei politice, economice, literare, etc. prin articole scrise de d-sa nu ar putea fi pus sub sechestrul judiciar, dar nu e cazul.

Ne aflăm în fața unei simple întreprinderi comerciale și a unui fond de comerț.

Pentru aceste motive credem că apelul nostru este întemeiat și în drept și vă rugăm să-l admiteți cu chelțueli de judecată.

Take Ionescu; Em. Pantazi; Gr. Urlățeanu; Em. Antonescu.